

NÚMERO
160

Butlletí

GENER
2006

Estel Negre

ÒRGAN D'EXPRESSION I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

JA N'HI HA
PROU!

A
P
O
S
T
A
T
A
JA!

L'ESGLÉSIA CATÒLICA I LA SEVA OFENSIVA REACCIONÀRIA

En l'ofensiva extraparlamentària de la dreta que encapçala el PP en els últims mesos contra el govern Zapatero, l'Església catòlica hi juga un paper fonamental. És un dels seus elements vertebradors centrals, des de les troncs de les parròquies i les aules dels col·legis religiosos, en molts casos concertats i subvencionats amb fons públics. El nacionalcatolicisme ha tornat a ser l'argamassa ideològica de l'ofensiva de la dreta contra les reformes democràtiques que impulsa el govern Zapatero des de la majoria d'esquerres parlamentària. Si el PP com a tal ha encapçalat les manifestacions per la «unitat d'Espanya» contra les reformes dels estatuts d'autonomia, l'Església ha estat la convocant més visible en la manifestació contra els drets dels gais i lesbianes, que van encapçalar el cardenal Rouco Varela i vint bisbes més. L'Església catòlica ha estat també al capdavant de les manifestacions i protestes contra la LOE, exigint un tracte preferencial per a l'educació religiosa enfront d'un model progressista d'escola pública i laica. El novembre passat, sis bisbes van encapçalar una marxa de 400.000 persones a Madrid per a demanar més diners per als col·legis catòlics i que l'ensenyament de la religió en les escoles sigui obligatori i puntuï en les notes de qui la triï optin per ella.

Una qüestió democràtica pendent

La completa separació de l'Estat i l'Església catòlica segueix essent una qüestió democràtica pendent. De fet, el Concordat de 1979 que regula les relacions entre l'Església i l'Estat va ser signat sis dies abans que entrés en vigor la Constitució espanyola de 1978. L'Església catòlica va actuar llavors com un autèntic poder fàctic que, com ha recordat aquests dies la Conferència Episcopal, va pressionar i va obtenir que l'actual Constitució no sigui laica, sinó simplement «aconfessional» i que prevegi un tractament especial per part de l'Estat a l'Església catòlica. Aquest

tractament «especial» enfront d'altres confessions es tradueix, entre altres avantatges, en un règim de finançament superior al de qualsevol Estat de la Unió Europea

No solament s'exclou a l'Església de pagar impostos com l'IVA, l'IRPF o la contribució urbana de les seves múltiples possessions immobiliàries, sinó que es va introduir un mecanisme de finançament en la declaració de l'IRPF, amb una casella específica per la qual els catòlics poden destinar el 0,52%. A pesar que la fase transitòria cap al «autofinançament» de l'Església per aquest sistema hauria d'haver acabat l'any 1982, el fet és que els 15.000 milions de les antigues pessetes recaptades pel mecanisme de l'IRPF són «complementades» per l'Estat per a pagar els salaris de capellans i bisbes fins als 21.750 milions de pessetes. I a més, cal sumar altres ajudes, subvencions i donacions de l'Estat, les autonomies i els ajuntaments fins als 586.000 milions de pessetes.

Totes aquestes ajudes, malgrat tot, no són suficients i alguns bisbes busquen augmentar la casella de l'IRPF fins al 0,80% o assegurar per altres mitjans l'actual volum d'ajudes, que la mateixa Unió Europea ha declarat il·legals i incompatibles amb les normes comunitàries.

Una xarxa clientelar que bloqueja el desenvolupament de l'estat del benestar

Aquest aclaparant paper de l'Església catòlica al Regne d'Espanya avui és conseqüència directa del franquisme. L'Església, amb les seves institucions educatives i assistencials, va substituir el desenvolupament d'un estat de benestar modern al Regne d'Espanya i va posar sota el seu control serveis educatius, sanitaris i assistencials condemnant-los a pràctiques obscures que perduren fins als nostres dies. Els col·legis catòlics concertats —pagats amb fons públics— tenen més de 1,5

milions d'alumnes i uns 81.000 professors, a més de 33.700 professors de religió en els col·legis públics. També tenen sis universitats, 55 instituts universitaris de magisteri i infermeria, 11 col·legis universitaris i 75 instituts superiors. L'educació de les classes mitjanes i altes està totalment assolida per l'Església.

En la xarxa sanitària i assistencial, segueix essent la més important en la cura de la tercera edat, hospitals privats i ONG com Caritas o Mans Unides, depenen directament de la Conferència Episcopal. Les ONG catòliques segueixen rebent —a pesar del canvi de govern— substancialment

més fons de l'Estat que les ONG laiques. Els interessos creats per aquestes xarxes clientelars són en bona mesura responsables que el dèficit de l'estat del benestar a l'Estat espanyol sigui enorme, d'un 30% inferior a la mitjana de la zona euro de la Unió Europea.

El laïcisme és una condició essencial per al progrés i la satisfacció dels interessos populars

Comprendre aquest paper reaccionari de l'Església catòlica com institució i com xarxa clientelar d'interessos és fonamental per a poder avançar en la satisfacció dels interessos populars en temes essencials com el desenvolupament d'una educació progressista, pública i laica, una sanitat universal de qualitat o l'extensió dels serveis públics a la població dependent i la seva família en una llei que es debatrà pròximament. Si no es resol el problema de la separació completa de l'Estat i l'Església

catòlica, mitjançant una pràctica i una reforma laica de la Constitució —la qual cosa exigeix la denúncia del Concordat preconstitucional actualment en vigor— no serà possible avançar en tots els temes

assenyalats que afecten les nostres vides quotidianes i que ens condemnen a ser ciutadans de segona classe en la Unió Europea. El laïcisme no té a veure amb les idees i les pràctiques religioses dels creients, sinó amb els interessos institucionals del clergat i les seves institucions. De fet, el declivi de l'Església catòlica a l'Estat espanyol quant a fidels, pràctiques i creences ha estat molt notori en els últims anys, com demostren tots els

estudis. Sols el 52% dels ciutadans del Regne d'Espanya es declaren catòlics i només un 15% d'aquests són practicants. El 2% practica altres confessions —que no reben aquestes ajudes— i entre el 15% i el 20% són no religiosos, agnòstics o ateu.

El nombre de capellans i monges baixa contínuament i els bisbes tenen una mitjana de 65 anys. A pesar d'aquest declivi i aquesta secularització de l'Estat espanyol, són capaços de treure 400.000 persones al carrer. No és un enemic petit el que disposa d'aquests mitjans de comunicació i mobilització.

Sense un canvi radical d'aquesta situació i una separació real de l'Estat i l'Església, estarem condemnats a un continu xantatge dels interessos inconfessables de les institucions clericals, l'objectiu de les quals no és altre que acabar amb qualsevol govern d'esquerres i laic.

CAMPANYA D'APOSTASIA (MARÇ 2006)

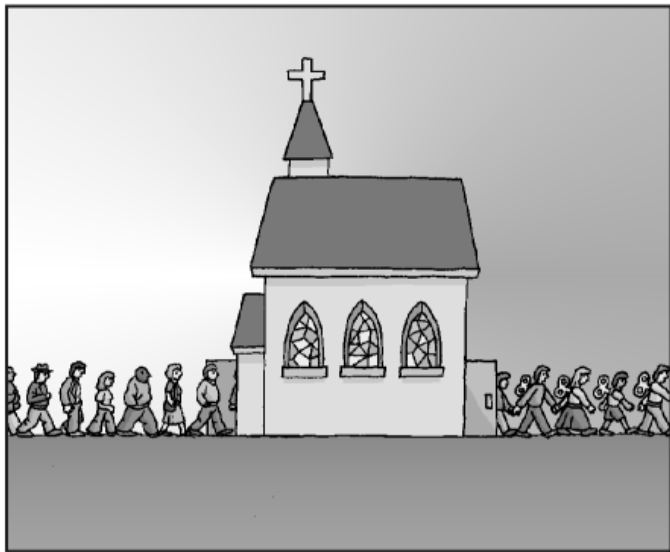
Conclusions reunió informativa

El dimecres 25 de gener un grup d'unes trenta persones, convocades per Internet i per la premsa, es van reunir a la seu de l'Ateneu Llibertari Estel Negre per engegar la Campanya d'Apostasia (març 2006). Després de deixar ben clar que aquesta campanya no estava vinculada a cap grup polític o religiós, sinó que sorgia de la iniciativa un grup de ciutadans i ciutadanes farts de les actituds intransigents de

En la reunió va quedar clar que tothom pot fer ús d'aquest dret quan vulgui, encara que és preferible concentrar les declaracions d'apostasia en les dates designades per la campanya, perquè així el gest tingui un ressò més ampli i no quedi en un acte personal i sense difusió mediàtica. De tota manera, seria desitjable que les persones que decideixin apostatar fora dels dies de la campanya informessin de la seva

acció a la Campanya d'Apostasia (març 2006) a fi i efecte que aquesta tingui un recompte dels mallorquins apòstates.

Segons els organitzadors de la campanya seria imprescindible crear un clima a favor de l'apostasia, mitjançant cartells, articles en els diaris, cartes al director, etc.; així com la implicació en la proposta de gent coneguda (intel·lectuals, artistes, professors, polítics, etc.) i de col·lectius que d'una o altra manera es veuen afectats pel fanatisme de

l'Església catòlica, un company va exposar l'entrevista que havia mantingut amb en Joan Darder Brotat, canceller del Bisbat i degà de la Seu, sobre el tema de l'apostasia. Aquest senyor és l'encarregat de recollir i de tramitar les sol·licituds d'apostasia, el seu despatx és a la seu del Bisbat de Mallorca (carrer Seminari, 4 / Telèfon: 971213100) i us atindrà els dilluns, dimecres i divendres de les 11.30 a les 13.30 hores. Les persones que vulguin apostatar només han de presentar-se personalment al Bisbat portant el DNI i una sol·licitud d'apostasia on figuri, com a mínim, la parròquia, la localitat i l'any del baptisme del sol·licitant; les persones que hagin estat batejades fora de Mallorca també ho poden fer.

l'Església catòlica (feministes, gais, docents, etc.).

El col·lectiu ha creat una pàgina web que aviat estarà operativa i un e-mail on demanar informació i notificar les incidències de la campanya. Les persones que en vulguin estar informades que enviïn un correu electrònic i seran afegides a la llista de difusió.

Us mantindrem informats...

Salut i apostasia!

www.gratisweb.com/apostasia

apostates@gmail.com

AVE PEPEROS

Sabies que el Ministeri de Foment va crear i encarregar a un organisme autònom, però depenent d'aquest ministeri, l'execució de les obres de l'AVE Madrid-Barcelona, i que aquest organisme s'anomena GIF (Gestor d'Infraestructures Ferroviàries)?

Sabies que la principal empresa a la qual el GIF va adjudicar la realització de les multimilionàries obres de l'AVE Madrid-Lleida és una UTE (Unió Temporal d'Empreses) constituïda per Cobra i per una empresa italiana del grup de Berlusconi?

Sabies que aquesta operació va tenir un comissionista que s'ha embutxacat 8.000.000.000 (vuit mil milions) de pessetes de les d'abans per fer d'intermediari entre les empreses adjudicatàries i el GIF?

Sabies que el nom d'aquest comissionista és Alejandro Agag?

Sabies que Agag va contreure matrimoni l'any 2002 amb la filla d'Aznar, al Reial Monestir d'El Escorial, en presència de Berlusconi i Blair com a convidats d'honor, en una cerimònia que pot qualificar-se també de «reial» pel protocol i les despeses derivades per a l'Estat?

Idò ja ho saps, el «braguetazo» no el va donar ell, el va donar José María Aznar.

Ah!, se m'oblidava, sabies que l'AVE a Guadalajara no para a Guadalajara capital? La parada de l'AVE a Guadalajara és al terme municipal de Yebes. Aquest indret és a 10 minuts amb cotxe de Guadalajara capital, per una vella i tortuosa carretera de carril únic (!) —tenen previst fer-ne una altra, però encara no existeix. Sabent que el tren normal de Guadalajara a Madrid triga 37 minuts, i que l'AVE «nomes» trigarà 27 minuts i que el bitllet val molt més, sembla evident que ningú de Guadalajara no anirà a Yebes a agafar l'AVE. Aleshores, quin sentit té fer una parada d'AVE a Yebes podent fer-la a Guadalajara? Heus aquí l'explicació... El negoci arranca el 1998 quan el PP va decidir col·locar l'única estació de l'AVE Madrid-Lleida, al seu pas per Guadalajara, a la petita localitat de Yebes. La decisió afavoria Fernando Ramírez de Haro, espòs d'Esperanza Aguirre, presidenta de la

Comunitat de Madrid, i a la seva família que tenen en aquest municipi i als seus voltants milers d'hectàrees. Ramírez de Haro i sos germans tenen 1.610 hectàrees repartides en cinc finques, que les van comprar a sa mare a canvi d'una renda vitalícia anual que no arriba al milió de pessetes. El preu d'aquest sòl rústic, encara no ha estat requalificat, seria avui de 1.000 milions de pessetes. Però la més beneficiada d'aquestes revaloritzacions és la tia del marit d'Esperanza Aguirre, Teresa Micaela Valdés. Les andanes de l'estació de l'AVE han anat a parar a les seves terres. Després de les pertinents expropiacions de Foment, ella ha decidit construir una urbanització, Valdeluz, de més de nou mil habitatges. Els terrenys d'aquesta futura urbs a Yebes, més coneguda com AVELandia, han esta requalificats el 2001 en un pla d'ordinació urbana. Aquest sòl és propietat d'El Arvejal, SL, els amos del qual són Teresa Micaela Valdés i sos fills, cosins d'Esperanza Aguirre. Micaela li atorga a aquestes terres un valor de més de 8.000 milions de pessetes. L'arquitecte municipal de Yebes és Jaime De Grandes, germà de Luis De Grandes, diputat del PP, i de Lorenzo De Grandes, recentment anomenat cap de premsa de l'Assemblea de Madrid per la presidenta de la Cambra, Concepción Dancausa. Quines casualitats, oi?

Fes rutllar aquestes línies, ja que pels mitjans de comunicació és impossible assabentar-se'n...

PODEM ATURAR-LO

Una de les amenaces més greus amb què el medi ambient d'aquest país es troba en l'actualitat és l'urbanisme salvatge i especulatiu que s'hi desenvolupa. Els polítics de tota casta ens han ficat en tal voràgine que, com no siguem capaços d'aturar-la, els problemes mediambientals que actualment tenim es multiplicaran, afectant no només el medi ambient sinó a nosaltres mateixos.

La culpa d'aquesta situació la té la Llei del sòl 6/1998, de 13 d'abril, més coneguda com «Llei de tot urbanitzable», que deixa mà lliure a qualsevol desaprensiu per canviar o modificar l'ús del sòl, a la qual se li poden afegir les distintes lleis autonòmiques sobre aquesta matèria.

Estem cansats de tant d'abús i corrupció, i de sentir-nos apartats de les decisions que en una democràcia s'haurien de prendre comptant amb els ciutadans. Els grups conservacionistes, veïnals i socials en general hem decidit unir la nostra força per poder una mica de seny en aquest desgavell.

El 27 de desembre de 2005, es va celebrar a Madrid una reunió a la qual van acudir representants d'una quarantena de grups —després se n'hi afegiren una vintena més— amb l'objectiu d'unir tot aquest vast moviment al voltant d'una sèrie de punts comuns assumibles per tothom, per tractar de llançar un clar missatge als nostres desgovernants, crear cordura i conscienciar el conjunt de la ciutadania que altre desenvolupament és possible i necessari.

En aquesta reunió es va acordar treballar conjuntament i cadascun des de les seves possibilitats, per promoure una gran trobada a Madrid per al mes de juny de tots els grups de l'Estat que treballen i lluiten en contra de l'especulació urbanística, per la defensa del nostre medi natural i per un desenvolupament més d'acord amb el medi ambient, perquè com un fletxa tots units adoptem una estratègia comuna, dins de les nostres diferències, que posi fi aquesta febre desenvolupadora especulativa sense sentit.

Per tot això es fa una crida a totes les organitzacions per a unir-se en aquesta iniciativa, essent conscients que aquest és un problema que afecta a tothom i que tothom ha d'aturar-lo. La unitat del conjunt de grups i d'associacions és una necessitat, una força que encara té molt a dir.

Propostes mínimes a debat i discussió

Donada l'heterogeneïtat del moviment en contra de l'actual desenvolupament especulatiu immobiliari que s'està practicant al nostre país, i ja que l'objectiu d'aquestes propostes és una unitat d'acció conjunta des de les possibilitats d'actuació de cada entitat, pensem que aquestes han de ser generalistes i assumibles per tothom. Durant els pròxims mesos obrirem un debat per elaborar una sèrie d'objectius amb els quals estiguem d'acord i que ens serveixin de referència per a una lluita comuna.

Per part nostra, proposem aquests punts, creient que recullen els objectius que preocupen tothom i pensar que assolint-los la situació especulativa existent canviaria:

1) Derogació de l'actual Llei del sòl de 1998, més coneguda com «Llei de tot urbanitzable».

D'ençà que es va aprovar la Llei del sòl —Llei 6/1998, de 13 d'abril, sobre el règim del sòl i valoracions, modificada per la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de Mesures Fiscals Administratives i de l'Ordre Social (art. 25) i la Llei 10/2003, de 20 de maig, de Mesures Urgents de Liberalització en el Sector Immobiliari i Transports (art. 7 i 15)—, aquesta s'ha convertit en una de les principals amenaces que actualment tenen els nostres paisatges i els nostres patrimonis historicoartístic, cultural i natural.

2) Canvi de règim fiscal.

El règim fiscal de l'Estat vigent gairebé no posa entrebancs perquè es generin plusvàlues desmesurades a través de la compra-venda d'habitatges i de sòl, és a dir, perquè se continuï especulant. L'adopció d'algunes mesures fiscals incidiria positivament, tant per posar fre a especuladors com perquè el preu de

l'habitatge deixés d'apujar desorbitadament. Algunes d'aquestes mesures passarien per aconseguir impostos progressius als segons habitatges, major càrrega fiscal per la compra del sòl, etc.

3) Retirar als ajuntaments les competències sobre urbanisme.

Els poders locals de qualsevol signe s'han convertit en els majors destructors del territori, amb l'objecte de finançar-se, entrant en una espiral que no poden detenir: diners-urbanitzar-diners. Si segueixen amb aquesta dinàmica, com passa a molts municipis, ben aviat no hi haurà recursos naturals que resisteixin aquesta pressió demogràfica, cosa que afectarà no només el seu territori sinó el conjunt del país. Incapaços, per tant, de desenvolupar polítiques sostenibles i donat que les seves actuacions afecten al conjunt de la ciutadania, proposen pel bé de tothom que les siguin retirades les competències d'urbanisme i de gestió territorial.

Pensar en altre tipus de finançament dels ajuntaments hauria de ser una de les seves responsabilitats, no nostra. Que nosaltres demanem altre tipus de finançament a les corporacions locals els vendria molt bé, ja que s'acollirien a aquesta reivindicació per pressionar més el Govern, fet que no ens assegura que estiguin disposats a modificar l'actual forma de finançar-se.

Creiem que el més correcte seria exigir que els retressin les competències d'urbanisme. Aquesta mesura seria molt mala de pair per ells, seriem els seus pitjors enemics, gent a la qual odiar, però alhora suposaria una espasa de Damocles, que encara que fos incerta, mediàticament els faria pensar una mica o almenys hi anirien amb peus de plom per si aquesta reivindicació tingués algun efecte real. Per altra banda, estem posant en qüestió la seva gestió, estem dient que alguna cosa en els òrgans de govern local no funciona. En una paraula, estem posant en dubte una gestió que democràticament té moltes llacunes.

4) Responsabilitat del poder judicial en els delictes urbanístics.

L'absència de sentències acordes amb la llei, malgrat els escandalosos delictes

urbanístic que cometen constructors, funcionaris públics, regidors i batles, fa suposar que hi ha una connivència entre el poder judicial, el poder polític i el negoci urbanístic. Cap batle no ha estat condemnat per aquesta classe de delictes; no obstant això, existeixen jutges que estan empaïtant i perseguint els que denuncien la més mínima corrupció, com ara el moviment ecològic i veïnal.

5) Separació de les conselleries d'Urbanisme i de Medi Ambient.

Després de les últimes eleccions autonòmiques hem vist com en algunes zones significatives (Madrid, València...) les competències de Medi Ambient i d'Urbanisme han estat assumides en una única conselleria. Resulta inconcebible que d'aquesta manera es puguin garantir els drets ambientals de la població, sobretot quan des de les administracions autonòmiques la política urbanística és la que major pes té. D'aquesta manera la competència dels departaments de Medi Ambient per aturar o modificar els Estudis d'Impacte Ambiental dels PGOU queda reduïda a zero. En les actuals circumstàncies Medi Ambient no existeix, està supeditat a Urbanisme. Així, un dels drets més elementals que s'han de tenir en una democràcia moderna, com és el dret a gaudir d'un medi ambient sa, està retallat.

Si voleu participar en aquesta iniciativa o necessiteu més informació, aquí teniu el contacte:

www.asociaciongrama.org/hay_que_pararlo.htm
hayquepararlo@yahoo.es

LA SANTA ALIANÇA

Després que els homosexuals puguin intercanviar-se aliances matrimoniales, els toca el torn de passar per l'altar a les civilitzacions. Però des que es va anunciar a través dels altaveus internacionals la promulgació d'aquesta santa aliança, ja anem per la tercera tanca a Melilla. Es va veient que això de les noces i aliances és bàsicament un contracte comercial basat en la suspicàcia. Finalment no hi ha més matrimoni que el d'interès, per un grapat de papers, monedes i timbres d'Estat. Cadascú amb la seva dot, amb la seva llista de béns i d'actius, perquè allò que el matrimoni proclama és el divorci.

Els tambors ho deuen haver anunciat per tota la selva, prop de les fonts de l'Amazones, al cor de la jungla, a les clarianes de la sabana... ja es deu estar festejant la notícia. Les restes adulterades de la civilització prehistòrica que encara perviuen han d'esperar els nous emissaris. Les tribus propenses a menjar homo sapiens estaran preparant els sofregits per a l'estofat del missioner i la picada d'antropòleg amb la qual complimentar els oficiants de l'Aliança de Civilitzacions. «Home, Moratinos, li ve de gust un pinxo?» Per aliar-nos amb la civilització que li cau en gràcia fer ablacions de clítoris podria enviar-se de legat un membre numerari de l'Opus Dei, com el nostre anterior ministre de la Guerra, el senyor Trillo. Alex Comfort va explicar que a l'Anglaterra victoriana hi havia metges que practicaven l'ominosa operació a les nines de bona família per evitar-los caure en el pecat. Mort el clítoris, s'acabà la ràbia. Disposem, doncs, de la nostra pròpia tradició autòctona referent a això. Al cor d'Amèrica Llatina caldria enviar el senyor Bono, qui no fa gaire, en una entrevista gloriosa, va fer una referència als creadors del regne hispànic plena de bons propòsits: «Els Reis Catòlics, que al cel siguin (sic)...» Algú de semblant causaria furor al nou continent. «Moctezuma, que al cel sigui.» D'aquesta manera ni Tupac Amaru es resistiria a aliar-se. El mateix Bush va fer un conat: «Què tal, amic?» «Bé», va contestar el nostre flamant president. És clar que

podria haver afegit, el tros de sonso: «Idò aquí, aliant-me.»

Fins aquí tot és relativament senzill, el mal és quan dins d'una mateixa civilització s'entesten a buscar brega. Civilització, en una de les múltiples accepcions del terme, ve a ser la més alta expressió d'una cultura, de manera que els que comparteixen valors polítics i morals són membres de una mateixa civilització, tal és el cas de Bush i Fidel Castro, ambdós amants i practicants gelosos de la pena de mort, però obstinats a mantenir l'hostilitat. Per a buscar l'aliança intercivilització caldria enviar algun dels nostres dirigents comunistes, però aquests són dobles agents i quintacolumnistes poc fiables. Partidaris de l'abolició de la pena capital a Occident i defensors dels afusellaments a Cuba. De fet són vertaders practicants de l'aliança de civilitzacions, doctor Hyde i mister Jekyll, o viceversa, tant se val.

A Bin Laden caldria ajuntar-lo en la mateixa civilització que els dirigents d'aqueixos laboratoris farmacèutics, i els governs que els emparen, que es neguen a repartir gratuïtament les vacunes entre els qui estan exposats a la malaltia i no tenen els diners per comprar-la. Tots els afectats per la sida formen, també, la mateixa civilització. Els seus pacients africans estaran desitjant aliar-se.

Però una proposta tan important s'ha de veure a la pràctica. Vaig tenir la sort que un exemple d'aliança de civilització se m'aparegués sobtadament. Passejant pel centre històric de l'apartada ciutat de Bratislava, elevada a la categoria de capital de la nova nació eslovaca, que ja són ganes de passejar, vaig poder, no fa gaire, trobar un estanc, per a la qual cosa cal haver estat distingit per la deessa Fortuna, de manera que vaig decidir aprofitar l'avinentsa i vaig entrar a fer provisió de tabac. Ho vaig fer portant la meva última cigarreta penjant i fumejant entre els llavis. La dependenta em va deturar tot d'una: no era permès de fumar al seu local. Aquesta malfadada al·lota es va comportar com fa una funcionaria qualsevol de l'ONU imbuïda de l'esperit de la santa

aliança. Fabriquem armes i les venem a qualsevol civilització aliada, però, si us plau, no desapareu en la meua presència.

Això que s'anomena un ciutadà espanyol no pot comprar les armes que es fabriquen al seu país. On més fàcilment es pot adquirir un bon fusell *made in Spain* és a Ciudad del Este, l'urbs paraguaiana que fa frontera amb Brasil. Un pont que salva el gual del riu que delimita els respectius territoris nacionals serveix per transitar d'un país a l'altre. Hi ha guardes fronterers que de tant en tant els agafa la dèria d'aturar un dels milers de cotxes que cada dia creuen el pont i fan una ullada per cobrir l'expedient. Per dessota, fent una cadena humana, hi ha un tragi ininterromput de paquets en totes direccions. D'igual manera es passen capses farcides de paraigües plegables que pistoles desintegradores. La policia duanera es fa la despistada. Vaig poder saber, i si jo me'n vaig assabentar és que no hi ha manera de no assabentar-se'n, que les armes amb què es traficava eren la major part de fabricació espanyola, d'una fàbrica del País Basc, «¡Ahí va la hostia!» La imatge del pont fronterer pot ser l'emblema d'aquesta invenció de l'aliança de civilitzacions. Dissimular al pont per a no voler veure què passa al riu.

Pocs dies després, gaudint de l'hospitalitat —això sí que és civilització— del meu amic carioca Alexandre, un historiador de Rio de Janeiro, vaig poder assistir a un nou acte on es consumava el matrimoni de civilitzacions. La casa del meu amic és a prop d'una *favela*, i el vespre, quan em disposava a conciliar un somni reparador, es va engegar un tiroteig. Una *bossa nova* de trets em va fer passar la nit del lloro. Vaig suposar que havia de ser Carlinhos Brown assajant el seu nou *greatest hits*. A l'endemà el meu amfitrió em va treure de l'error i em va informar que sovint la policia intentava pujar a la *favela* i era rebuda a

tirs; encara que a vegades es tractava, simplement, de fer ús d'uns bales que eren a punt de caducar, així, com quan un fa una panxada de iogurts per evitar que es passin de data. «Això és Rio de Janeiro!», va fer Alexandre, responent a la meua perplexitat.

Quin tudada que caduquin les bales! Tal vegada això seria un motiu més per organitzar alguna brega, i no només a Rio. Les fàbriques d'armes s'alien amb les civilitzacions afamegades de trets, però no creuen el pont, arriben travessant el riu, en el millor dels casos.

Nosaltres fabriquem les necessitats perquè les altres civilitzacions tinguin sempre fam. Quan sabem que tenen fam, construïm tres tanques. Primer arriba la necessitat de la televisió i del cotxe, després un París-Dakar, i després la línia de crèdit. La civilització de les tres menjades diàries i de les dues residències s'alia amb les famèliques. Sí, bé, molt macos els discursos, però quan berenem. Se'ls haurà d'ensenyar higiene, dutxa diària i ús de totes les variants de sabons, però aquí quan és beu.

Als mesopotàmics se'ls ha aliat recentment bona part, la més emblemàtica almanco, de la civilització occidental, que evitant la dilapidació d'un material bèl·lic amenaçat de caducar s'han enfilat per la *favela* per alliberar i ensenyar als mesopotàmics que no es pot entrar fumant als estancs.

Ignasi de Llorens

ASTURIAS PATRIA QUERIDA, CATALUNYA DELS MEUS AMORS

Aquests últims dies, on la memòria històrica sembla circumscriure's als episodis del barri televisiu de San Genaro (*Cuéntame como pasó*), utilitzant l'excusa dels cinquanta anys de Televisió Espanyola ens han tornat a bombardejar amb el *hit parade* de les imatges suposadament més il·lustratives del moviment històric corresponent.

Posats a fer *agitprop*, en això que algú va batejar com «l'Ens», el sistema del capolament i la repetició és el més gastat. Els suposats triomfs polítics s'assenyalen, se subratllen, es venen com èxits a rendibilitzar.

El famós moment de la incorporació del Regne d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea és un dels punts forts. Arribat l'acord final, els negociadors, Andreotti, Morán, Marín i la resta, copa en mà, engeguen l'*Asturias patria querida*.

Quin estrany mecanisme psicològic fa que senyors tan seriosos i ben vestits, habitualment circumspectes, engeguin per a celebrar una suposada fita patriòtica l'himne dels asturians en particular i dels buidaampolles en general? Algú pot imaginar-se que hauria passat si acompanyant el cava els hagués agafat la dèria de cantar *Els segadors*? Què dirien els militars com Mena si haguessin començat a cantussar l'*Eusko gudariak*? Hagués estat més adient el castellaníssim *Por el puente de Aranda se tiró*? Un cop vist com quedaria Astúries després de la reconversió i els ajustatges de la llet i de la pesca, no hagués estat més apropiada una saeta?

Podria entendre's que l'*Asturias patria querida* era, en la iconografia ibèrica anterior al baptisme europeu, un himne de consens, cosa que per a una cançó ja està bé. No obstant això, uns pocs anys abans Manuel Vázquez Montalbán, com ell mateix explicava, i altres, eren empresonats per cantar en una manifestació aquesta mateixa copla, anys després himne oficial del Principat d'Astúries.

Quin estrany mecanisme psicològic convertia la cançó puntera del *top chigre* en quelcom de subversiu als ulls dels guardians

del Règim? Té l'*Asturias patria querida* segundes lectures revolucionàries? Notaven els jutges del franquisme certa conya en els manifestants? Patria no n'hi més que una?

Anem als textos legals, estupenda manera d'embrollar tot encara més: una llei d'abril de 1984 estableix l'*Asturias patria querida* com a himne oficial del Principat. En l'article cinc se'n prohibeix la utilització en actes, formes o versions que menyscabin la seva alta significació. Quins collons! Això què vol dir? Un jutge pot decidir quan, on i com es pot cantar *Asturias patria querida*? És delictuós cantar l'himne asturià en calçons blancs? Hi ha control d'alcoholèmia per a cantants? Quina idiotesa és aquesta? No menyscaba la seva alta significació que el cantin polítics als quals els costa més afinar i portar el ritme que escriure una llei absurda d'impossible compliment?

És probable que tot tingui una explicació i que Gustavo Bueno ens la doni.

En aquest cas és millor romandre en la ignorància, llevat que estiguem disposats a acceptar que des dels sumeris ja hi havia gent que demanava que Oviedo canviés de nom per Ciudad Gustavo i que als *castros* celtas s'han trobat escriptures proposant el filòsof per a premi Nobel, premi Cervantes, premi Planeta, guanyador de l'Open USA, Mister samarreta banyada «Cudillero 2005» i campió del món dels pesos pesants, tirant a pallisses.

Sembla ser que, com es diu a Astúries, «Asturias ye España y lo demás ye tierra conquistada». Existeix aquesta essència *pelayista, covadonguista*, d'embrí de l'espanyolitat, que agrada als patriotes de la samarreta amb el toro d'Osborne, casualment dissenyat per un dibuixant comunista represaliat pel franquisme.

Els nacionalistes asturians, que també existeixen, mimètics, s'estimarien més que l'*Asturias patria querida* fos un himne conflictiu, que en sentir-lo els policies desenfundessin llurs pistoles, que els jutges actuessin d'ofici contra la *dixebra*. Consideren un greuge comparatiu el fet que en escoltar els primers acords la gent es

relaxi, somrigui i aboqui uns glopets, en comptes que l'emissora dels bisbes els insultin i demanin un boicot a *El Gaïtero*. Amb la burleta habitual de la conca minera, gatona i dinamitera, el boicot al cava català s'ha estès a les sidrereries on mai no hi hagué cava.

Catalunya i Astúries semblen l'alfa i l'omega en el rànquing de simpaties ibèriques.

Els catalans, ja se sap, només volen la pela, quan canten el seu himne ningú no els entén, fan servir la seva llengua per molestar els altres, que parlin en cristià, pretenen dir al flam crema catalana, s'autoanomenen nació i proclamen que el Barça és més que un club («l'exèrcit desarmat simbòlic de Catalunya», l'anomenava Montalbán).

Els asturians, en canvi, fan una fabada que et pots morir; no tenen equip de primera; parlen *raru*, però se'ls entén, s'autoanomenen pàtria i a sobre tenen l'himne més bufó de les èbries nits hispàniques; imprescindible quan, als que l'agafen ploradora, se'ls acaba el repertori de Los Panchos, les cançons d'excursió i de mili.

Malgrat aquest antagonisme sentimental de la resta dels espanyols entre Astúries i

Catalunya, Catalunya i Astúries, les dues, nacions, pàtries o el que siguin, estan en el mateix bàndol.

Quin bàndol?... I què sé jo, oh...!

¡Puxe Asturias!

Visca Catalunya!

Abel Ortiz

AVANÇ JORNADES LLIBERTÀRIES

Ja tenim en marxa les X Jornades Llibertàries. Encara no tenim molts dels actes completament confirmats, però sí que podem assegurar les dates: del 18 al 26 de març; unes Jornades, idò, ben llargues. La festa per recaptar fons de dissabte 18 de març sí que està confirmada, serà a la Factoria de So i actuaran Joan Miquel Oliver, Rock & Press i dj consagrats. També està confirmada la festa de cloenda de diumenge 26 al Lisboa (música, teatre...). De les xerrades dos temes que tractarem seran el 70è aniversari de la Revolució espanyola i l'apostasia i l'ateisme. En el proper butlletí de febrer ja tindrem un avançament més complet. Ja podeu escalfar els motors...

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL BUTLLETÍ ESTEL NEGRE:

Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ:

- Bars: Lórien, Lisboa, Espanya, Tomate, Guirigall, Pinzell
- Llibreries: Signe, La rosa als llavis
- Centres socials: Casal Okupat Les Vies
- Botigues: Runaway, Pasatiempos
- UIB: Delegació d'alumnes

BUTLLETÍ EN PDF:

Us podeu descarregar aquest butlletí 160 en pdf, amb una mica de paciència, en la següent adreça electrònica: <http://totmallorca.net/pdf/estelnegre160.pdf>

A S S E M B L E E S

Ateneu Llibertari Estel Negre: dijous a les 20 hores a l'Ateneu

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.

Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant.

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

- ➔ LOCAL:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
- ➔ PERMANÈNCIES:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
- ➔ TELÈFON: (971) 726461
- ➔ FAX: (971) 726461
- ➔ E-MAIL:
estelnegre@nodo50.org
- ➔ CORRESPONDÈNCIA:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears